

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 31 juli 2009 in zaak nrs.
09/17266 en 09/17268 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 mei 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 juli 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 augustus 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Bij brieven van 15 september 2009 hebben partijen nadere stukken ingezonden.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2009, waar de vreemdeling, bijgestaan door mr. R. Bosma, advocaat te Assen, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van deze wet afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag, ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de

aanvraag.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals deze luidde ten tijde van belang, wordt van de mogelijkheid om op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening het asielverzoek zelf te behandelen, terughoudend gebruik gemaakt.

Volgens paragraaf C3/2.3.6.2, zoals deze luidde ten tijde van belang, wordt ten principale op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ervan uitgegaan dat de lidstaten van de Europese Unie de verplichtingen uit hoofde van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM naleven, tenzij er concrete aanwijzingen zijn dat het land waaraan de betrokkene wordt overgedragen zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Indien er concrete aanwijzingen bestaan dat de verantwoordelijke lidstaat zijn internationale verplichtingen niet nakomt, bestaat de mogelijkheid voor Nederland om het asielverzoek aan zich te trekken op basis van artikel 3, tweede lid, van de Verordening. Het ligt op de weg van de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan de presumptie van eerbiediging door verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de vreemdeling aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM.

2.2. De vreemdeling, die stelt minderjarig te zijn en afkomstig is uit Somalië, heeft op 3 november 2008 in Nederland een asielaanvraag ingediend. Uit Eurodac is gebleken dat hij eerder een asielaanvraag in Italië heeft ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvraag.

2.3. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat ten opzichte van Italië in het algemeen mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de vreemdeling geen concrete, op zijn individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden heeft aangevoerd. Volgens de vreemdeling heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat hij, gelet op de omstandigheden waaronder hij in Italië zal moeten verblijven, onmenselijk zal worden behandeld.

Daartoe heeft hij aangevoerd dat hij na de verlening van een verblijfsvergunning in Italië op straat is gezet, dat hij onder meer sliep in een park waar hij door twee jonge Somaliërs is mishandeld en dat hij vanwege een schietincident in Somalië zich in Italië niet veilig wist. De vreemdeling stelt naar Nederland te zijn gekomen omdat hij in Italië verstoken was van hulp en zorg.

De vreemdeling heeft voorts aangevoerd dat hij alleen dan aan Italië zou mogen worden overgedragen nadat is onderzocht of hij daar als minderjarige alleenstaande asielzoeker adequaat wordt opgevangen. Volgens de vreemdeling is die opvang er niet en is er in Italië niet een met de

stichting Nidos vergelijkbare organisatie. In dat verband heeft hij verwezen naar een faxbericht van zijn mentor in het AZC Oisterwijk. Volgens de vreemdeling corresponderen zijn ervaringen met het gestelde in het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, Th. Hammarberg, van 16 april 2009, waaruit blijkt dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen in Italië vaak aan hun lot worden overgelaten. Uit dat rapport blijkt ook dat er gebreken zijn in het onderzoek naar en het vaststellen van de minderjarigheid en dat het recht op opvang en op onderwijs voor minderjarigen in de praktijk niet verzekerd is. Deze conclusies worden onderschreven in een uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 20 juli 2009 (AWB 09/26037).

Voorts heeft de vreemdeling gewezen op een tweetal door de President van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) op 12 en 16 juni 2009 aan Finland opgelegde interim measures (zaak nr. 30815/09 respectievelijk 31333/09), waarbij de overdrachten van een Somalische vrouw en van een minderjarige Somalische jongen aan Italië zijn opgeschort.

De vreemdeling heeft tenslotte aangevoerd dat uit het artikel "Asiel in Zuid-Europa, het Italiaanse asielsysteem in het kader van de EU-wetgeving" van mr. A. Ricci Ascoli (NAV, nr. 3, juni 2009, blz. 176-186) blijkt dat Italië zich niet houdt aan Richtlijn 2003/9 EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Richtlijn 2003/9/EG) en aan Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Richtlijn 2005/85/EG).

Onder die omstandigheden kan van hem niet worden verwacht dat hij zijn klachten bij de Italiaanse autoriteiten inbrengt, aldus de vreemdeling.

2.3.1. Waar de vreemdeling betoogt dat hij bij terugkeer naar Italië het risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt overwogen dat de vreemdeling, gelet op de beslissing van het EHRM van 2 december 2008 in zaak nr. 32733/08, K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2009/41), die klacht bij de Italiaanse autoriteiten naar voren moet brengen en zonodig daarna bij het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Nederlandse autoriteiten.

Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd met betrekking tot de opvangmogelijkheden van minderjarige asielzoekers biedt geen grond voor het oordeel dat in Italië in het algemeen geen effectieve rechtsmiddelen tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kunnen worden aangewend. De fax van de mentor van het AZC Oisterwijk, waaruit blijkt dat navraag is gedaan naar de mogelijkheid om de vreemdeling over te dragen aan een vergelijkbare voogdij-instelling als de stichting Nidos, leidt niet tot een ander oordeel, reeds omdat, anders dan de vreemdeling stelt, daaruit niet blijkt dat er in Italië voor alleenstaande minderjarigen zoals de vreemdeling geen voogdijvoorziening zou kunnen worden getroffen.

Ook het rapport van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa noopt niet tot afwijking van evenbedoeld uitgangspunt. Voor zover daarin bezorgdheid is geuit ten aanzien van in Italië verblijvende

minderjarige vreemdelingen, heeft deze voornamelijk betrekking op jeugdige migranten die, anders dan in het geval van de vreemdeling aan wie -naar hij stelt- een verblijfsvergunning is verstrekt, daar geen asiel vragen en die intentie ook niet hebben.

Ook in de interim measures van het EHRM van 12 en 16 juni 2009, waarnaar de vreemdeling heeft verwezen, wordt geen grond gezien voor een ander oordeel, reeds omdat deze niet van een motivering zijn voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen en, zo ja, welke betekenis.

Dit onderdeel van de grief faalt.

2.3.2. Voor zover de vreemdeling heeft betoogd dat de omstandigheden waaronder minderjarige asielzoekers in Italië verblijven niet in overeenstemming zijn met Richtlijn 2003/9/EG en Richtlijn 2005/85/EG dient de vreemdeling ook daarover bij de Italiaanse autoriteiten te klagen.

Dit onderdeel van de grief faalt evenzeer.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R.C.S. Bakker, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

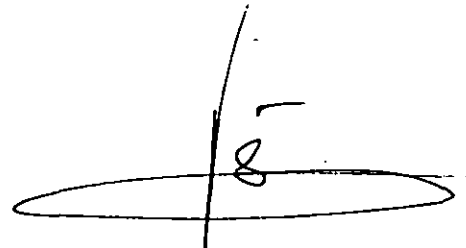
w.g. Bakker
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 oktober 2009

393.

Verzonden: 30 oktober 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

hijly,

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 09/17268 (voorlopige voorziening)
Awb 09/17266 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0811.03.1478, verzoeker,
gemachtigde mr. R. Bosma, advocaat te Assen;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 3 november 2008 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 13 mei 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 13 mei 2009 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 13 mei 2009 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 29 mei 2009. Op 23 juni en 21 juli 2009 zijn nadere stukken ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 28 juli 2009 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 09/17268 (voorlopige voorziening)
AWB 09/17266 (beroep)

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de beslissing op beroep moet worden verboden.

2.2 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.3 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van verzoeker.

2.4 Ingevolge artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.5 Verzoeker betoogt dat hij, als alleenstaande minderjarige asielzoeker, geen adequate opvang kan krijgen in Italië. Hiertoe verwijst verzoeker naar een rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa over Italië van 16 april 2009. Voorts stelt verzoeker dat asielzoekers in Italië het risico lopen op refoulement.

Ter onderbouwing heeft verzoeker het artikel "Asiel in Zuid-Europa, het Italiaanse asielsysteem in het kader van de EU-wetgeving" van mr. Alessandra Ricci Ascoli uit de nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht van 3 juni 2009 overgelegd. Voorts heeft verzoeker gewezen op de interim measures die door de president van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) op 12 juni en 16 juni 2009 tegen Finland zijn getroffen.

2.6 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan verzoeker om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Verzoeker is hierin niet geslaagd. De door verzoeker overgelegde documenten bevatten algemene informatie waarmee hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van hem persoonlijk feiten en omstandigheden zijn op basis waarvan verweerder niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kon uitgaan. Verzoeker heeft met zijn verklaringen omtrent zijn eerdere verblijf in Italië onvoldoende onderbouwd, zodat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er concrete aanwijzingen bestaan dat Italië de op dat land rustende verdragsverplichtingen jegens hem niet naleeft. Verweerder hoefde hierin dan ook geen reden te zien het asielverzoek onverplicht aan zich te trekken.

AWB 09/17268 (voorlopige voorziening)
AWB 09/17266 (beroep)

blad 3/4

Dat verzoeker een minderjarige asielzoeker is maakt dit niet anders. Dit enkele feit biedt onvoldoende grond om, bij overdracht aan Italië, een reëel risico op schending van artikel 3 van het (Europees) verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) aan te nemen.

Het gegeven dat de president van het EHRM interim measures heeft getroffen op verzoek van vreemdelingen die door de Finse autoriteiten op grond van Vo 343/2003 zouden worden overgedragen aan Italië, brengt de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel. De voorzieningenrechter neemt hierbij in aanmerking dat de interim measures zonder nadere motivering zijn getroffen en reeds daarom geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin bieden.

2.7 Voorts heeft verzoeker zijn verklaringen omtrent de vrees voor mensen uit Somalië, die op hem wraak zouden willen nemen, onvoldoende onderbouwd. Tegen voorkomende problemen in Italië had verzoeker bescherming van de (hogere) Italiaanse autoriteiten kunnen inroepen. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat deze autoriteiten hem niet, dan wel onvoldoende konden beschermen. Verweerder behoefde hierin derhalve evenmin aanleiding te zien de behandeling van het asielverzoek aan zich te trekken.

2.8 Het betoog dat Italië handelt in strijd met Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Opvangrichtlijn), moet worden ingebracht en beoordeeld in Italië. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt.

2.9 Het beroep op Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) faalt. Niet is met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielprocedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het EVRM genoemde risico's worden gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen.

2.10 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.11 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 09/17268 (voorlopige voorziening)
AWB 09/17266 (beroep)

blad 4/4

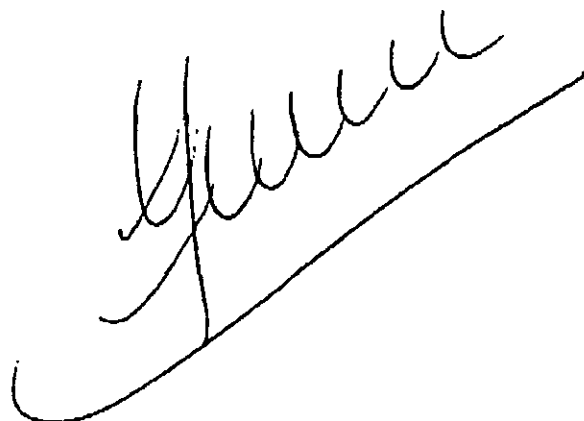
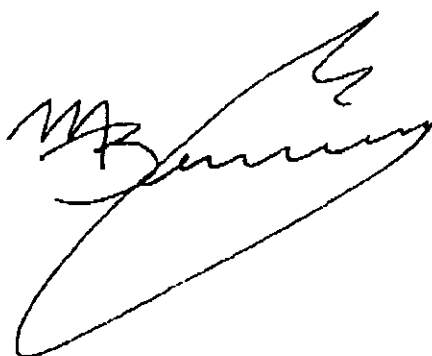
3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Steendijk en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van M.J.S. Benning als griffier, op

31 JUL 2009

Afschrift verzonden op:

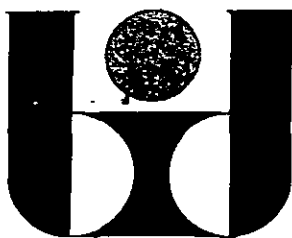
31 JUL 2009

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

**BOSMA CS
ADVOCATEN**

Mr. drs. R. Bosma
Mw. mr. M. Lok

Stationsstraat 31
9401 KW Assen
Telefoon: (0592) 31 49 96
Fax: (0592) 31 86 40

Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
per fax 071-4650889

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 AUG. 2009	
<i>per fax 26 aug</i>	
ZAAKNR.	
AAN:	<i>VS</i>
BETANDELD: OO	PAR

Datum	26 augustus 2009
Inzake	.
Uw referentie	.
Onze referentie	.
Betreft	.

HOGER BEROEPSCHRIFT MBT VREEMDELINGENBEWARING

Inzake:

De heer , van Somalische nationaliteit,
momenteel verblijvend in het AZC Oisterwijk, Kievitsblekweg 4, 5062 SV
Oisterwijk,
Gemachtigde: Mevr. Mr M. Lok, advocaat, kantoorhoudend aan de
Stationsstraat 31, 9401 KW Assen,

Tegen:

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE (Immigratie- en Naturalisatiedienst,
Procesvertegenwoordiging, Zuiderzeelaan 43-51, 8017 JV Zwolle)
Gemachtigde: Mr M.S. Veld

Appellant komt hierbij in hoger beroep tegen de uitspraak van 31 juli 2009 van de rechtbank Den Haag, zht Zwolle-Lelystad, onder regnr. AWB 09/17268 (vovo) en AWB 09/17266 (beroep), waarbij zijn beroep tegen de afwijzing van zijn asielverzoek ongegrond werd verklaard. Een afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd./.

Ondergetekende is door dhr. en zijn voogd bij de Stichting Nidos bepaaldelijk tot de indiening van dit hoger beroepschrift gemachtigd.

Appellant voert tegen voornoemde uitspraak de volgende grief aan.

Ten onrechte is door de rechtbank aangenomen, dat ten opzichte van Italië in het algemeen mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, en dat appellant geen concrete, op zijn individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden heeft aangevoerd, die aannemelijk maken, dat zulks in dit geval wat Italië betreft anders is.

Toelichting.

In het rapport gehoor Dublin-claim op 6 mei 2009 heeft appellant onder meer verklaard, dat hij na de verlening van een verblijfsvergunning in Italië op straat werd gezet.

Hij sliep o.a. in een park, waar hij door twee jonge Somaliërs werd mishandeld met flessen. Vanwege een schietincident in Somalië wist hij zich in Italië niet veilig. Om die reden, en omdat er niemand was die hem hielp en voor hem zorgde, ging hij van Italië naar Nederland.

In het aanvullend beroepschrift van 29 mei 2009 werd gesteld, dat geïntimeerde er ten onrechte van uit gaat, dat overdracht aan de Italiaanse autoriteiten op eenvoudige wijze kan plaatsvinden. Bij een alleenstaande minderjarige asielzoeker zoals betrokkene moet worden gezien of er adequate opvang is in het land van herkomst.

Als terugzending naar zo'n land niet aan de orde is, maar overdracht op grond van de Dublin-verordening naar een derde land wordt overwogen, moet ook worden gezien of daar sprake is van adequate opvang. In een bij dit aanvullend beroepschrift gevoegd faxbericht van de mentor van appellant in het AZC Oisterwijk, mevr. , werd gesteld, dat dit niet het geval is.

Een met de Stichting Nidos vergelijkbare zusterorganisatie is er in Italië niet. Verder is in dit aanvullend beroepschrift gewezen op een rapport over Italië. Van 16 april 2009 van de commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, dhr. Thomas Hammarberg.

Uit dit rapport blijkt, dat alleenstaande minderjarige vreemdelingen in Italië vaak aan hun lot worden overgelaten (zie bv. pagina 17 aldaar).

Dit komt overeen met de ervaringen van appellant.

Bij brief van 19 juni 2009 aan de rechtbank te Zwolle werd het artikel "Asiel in Zuid-Europa, het Italiaanse asielsysteem in het kader van de EU-wetgeving van Mr Alessandra Ricci Ascoli in de Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2009, nr. 3, pagina's 176 t/m 186, overgelegd. Uit dit artikel blijkt, dat Italië zich niet houdt aan de procedure-richtlijn en de opvangrichtlijn, en dat asielzoekers in Italië het risico lopen van refoulement. Verder werd bij schrijven van 21 juli 2009 aan de rechtbank te Zwolle nog de publicatie in verkorte vorm in de Update van 1 juli 2009 overgelegd van twee interim-measures van het EHRM van resp. 12 en 16 juni 2009, waarbij overdracht door Finland aan Italië van een Somalische vrouw en een minderjarige Somalische jongen werd opgeschort.

Aan het argument, dat er in Italië geen met de stichting Nidos vergelijkbare zusterorganisatie bestaat is door de rechtbank te Zwolle voorbijgegaan. Klachten over de behandeling van asielzoekers in Italië moeten volgens deze rechtbank in dat land worden ingebracht en beoordeeld.

De onderhavige uitspraak van de rechtbank te Zwolle staat haaks op een uitspraak van de rechtbank te Almelo van 20 juli 2009 in de zaak onder regnr. AWB 09/26037 (bijlage 2).

In deze uitspraak werd in rechtsoverwegingen 2.5 t/m 2.7 het volgende overwogen : "2.5 Verzoeker heeft ter onderbouwing van onderhavige procedure gewezen op het rapport van de heer Thomas Hammarberg, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe van 16 april 2009. Daaruit blijkt ondermeer dat hoewel Italië alle relevante verdragen en conventies heeft geratificeerd er sprake is van geobjectiveerde ernstige tekortkomingen. Dat betreft onder meer onderzoek en vaststelling van minderjarigheid. Dat laat ernstig te wensen over. Dat is bij zijn eerste verblijf in Italië precies wat is misgegaan. Op Italië rust de plicht hem te identificeren. Uit de paragrafen kan worden afgeleid dat onder meer een Aanbeveling van de Raad van Europa wat betreft onder meer het recht op opvang van minderjarigen en onderwijs niet wordt nagekomen in de praktijk. Verzoeker stelt met dit rapport aannemelijk te hebben gemaakt dat Italië, gelet op de geconstateerde tekortkomingen, artikel 3 EVRM en 3 IVRK schendt. Tot slot heeft verzoeker gewezen op een tweetal interim measures van 12 en 16 juni 2009 van het Europese Hof van de Rechten van de Mens (EHRM), waarin uitzetting naar Italië is verboden.

2.6 Verzoeker heeft tijdens het Dublingehoor van 13 augustus 2008, voorzover van belang, het volgende verklaard op de vraag waarom hij Italië is vertrokken. "Het is vanzelfsprekend waarom ik daar niet kon blijven. De Italiaanse autoriteiten bekommeren zich niet om je. Zo gauw je bent ingereisd dan zeggen ze bekijk het maar. Het enige wat goed was, is de binnenkomst en daarna wordt het alsmaar slechter. Ik heb daar ook geen familie want anders konden zij mij helpen. We zijn eens naar het centrum geweest en daar de Somalische gemeenschap gevraagd of ze ons konden helpen aan een slaapplek te komen. We gingen mee en we waren zo geschrokken want hun onderkomen was ook erbarmelijk. Het was een donker en koud vertrek en ook zij hadden het moeilijk onder die omstandigheden te leven. Ze zeiden gelijk dat ik naar buiten moest gaan en naar een oud tapijt moest uitkijken want dan kon ik daar pas slapen. Ik vond een stuk tapijt en ben op de grond gaan slapen. De volgende ochtend moest ik naar een plaats waar men lunch kon verkrijgen. We kregen maar een keer per dag te eten en dat was tijdens de lunch. Ik heb nooit een avondmaaltijd noch een ochtendmaaltijd. Er was geen verbetering en door deze problemen ben ik daar weg gegaan. De vraag is hoe iemand als ik me daar moet redden. Hoe kan je als mens daar leven. Je krijgt daar maar één maaltijd per dag. Het zou een idee zijn om mensen uit Nederland mee te nemen om voor te kunnen stellen hoe slecht het daar is. Ik wilde eigenlijk ook niet weg maar het was moeilijk in Italië en daarom besloot ik maar weg te gaan. In eerste instantie was ik blij dat ik in Italië asiel kon aanvragen maar nadat ik in de asielzoekerscentrum terecht kwam en de verhalen hoorde van andere asielzoekers werd me duidelijk dat het leven in Italië donker was.

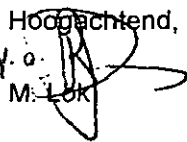
2.7 Bovengenoemde weergave van verzoeker over de situatie tijdens zijn verblijf in Italië correspondeert met hetgeen in paragraaf 76 van het rapport van de heer Hammarberg wordt beschreven. Gelet hierop kan niet worden uitgesloten dat verzoeker, die thans als minderjarige te boek staat en als zodanig naar Italië wordt uitgezet, bij terugkeer naar Italië het risico loopt te

worden blootgesteld aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Daarvan zou naar het oordeel van de voorzieningenrechter al sprake kunnen zijn als verzoeker als minderjarige in de situatie komt te verkeren als tijdens zijn eerdere verblijf in Italië. Dat verzoeker een verblijfsvergunning is verleend in Italië doet hier niet aan af."

De zaak van appellant is vergelijkbaar met de zaak, waarin de rechtbank te Almelo op 20 juli 2009 het verzoek om een voorlopige voorziening toewees. De afwijzing van appellants verzoek om een voorlopige voorziening en de ongegrond verklaring van zijn beroep vallen met laatstgenoemde uitspraak niet te verenigen. De rechtseenheid is derhalve in het geding. De rechtbank te Zwolle had tot eenzelfde conclusie moeten komen als de rechtbank te Almelo, te weten dat bij terugzending naar Italië van een minderjarige asielzoeker zoals appellant het risico bestaat van blootstelling aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Op grond van het vorenstaande concludeert appellant tot vernietiging van de bestreden uitspraak van de rechtbank Den Haag, zht Zwolle-Lelystad van 31 juli 2009 onder regnr. Awb 09/17266, met veroordeling van geïntimeerde in de kosten van beide instanties.

Hoogachtend,

M. Lok